

Зловив дядько на яблуні
Злодюжку малого
І давай його картати
За схильність до злого:
— Ах, як тобі не соромно:
Малий, а вже крадеш.
До чого ж ти батька-матір
Отак допровадиш?
Вони ж тебе виховують,
Вчать добро робити
Та чужого не чіпати,
Та працю любити.
Ось зустріну та розкажу,
Нехай вони знають,
Яку ганьбу син їм робить,
Що то в хаті мають!
— Ой дядечку милесенький,
Як хоче — карайте,
Тільки батька, я вас прошу,
Уже не чіпайте:
Вони того не видержать —
У них серце хворе —
І матері буде лихо,
Усій сім'ї горе.
Вони і так по зав'язку
Вже страху наїлись:
Он на самому вершечку,
Бідні, причаїлись!

1986

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.